

Sygn. akt XI W 7465/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Kur

Protokolant: Katarzyna Zielińska-Kupeczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego K. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2015 roku

sprawy **A. K.**

córki T. i H. z d. P.

urodzonej dnia (...) w K.

obwinionej o to, że:

w dniu 10 lutego 2014 r., w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...)

w W., będąc użytkownikiem pojazdu marki R. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazała na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła w/w pojazd do kierowania w dniu 07.09.2013 r. o godzinie 13:29 na ul. (...) przy ul. (...) w W..

tj. za wykroczenie z art. 96§3 Kodeksu Wykroczeń

I. obwinioną **A. K.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

XI W 7465/15

UZASADNIENIE

A. K. została obwiniona o to, że:

w dniu 10 lutego 2014 r., w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...)

w W., będąc użytkownikiem pojazdu marki R. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazała na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła w/w pojazd do kierowania w dniu 7 września 2013 roku o godzinie 13:29 na ul. (...) przy ul. (...) w W., tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 kw

Sąd w sprawie ustalił następujący stan faktyczny:

Straż Miejska m. st. W. prowadziła czynności wyjaśniające w związku

z ujawnionym wykroczeniem polegającym na tym, że w dniu 7 września 2013 roku o godzinie 13:29 na ul. (...) przy ul. (...) w W., kierujący pojazdem marki R. o numerze rejestracyjnym (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 29 km/h. W toku czynności wyjaśniających funkcjonariusze Straży Miejskiej na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalili, że właścicielem pojazdu jest (...) Sp. z o.o. w W.. Spółka ta została wezwana do wskazania, komu powierzono do kierowania przedmiotowy pojazd w dniu 7 września 2013 roku. W odpowiedzi spółka nadesłała pismo,

wskazując jako użytkownika pojazdu - (...) S.A. w K. (...) S.A. w K. zostało wysłane wezwanie do wskazania osoby, której powierzyła do kierowania pojazdem marki R. o numerze rejestracyjnym (...) do kierowania w dniu 7 września 2013 roku o godz. 13:29, w trybie art. 78 ust. 4 i 5 ustawy dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. W odpowiedzi (...) S.A. w K. nadesłała oświadczenie, w którym wskazała, iż użytkownikiem pojazdu marki R. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 7 września 2013 r. była A. K.. Do A. K. wysłane zostało wezwanie, w trybie art. 78 ust. 4 i 5 ustawy dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, do wskazania osoby, której powierzyła pojazd marki R. o numerze rejestracyjnym (...) do kierowania w dniu 7 września 2013 roku o godz. 13:29. Przedmiotowe wezwanie zostało odebrane osobiście przez A. K. w dniu 3 lutego 2014 roku. A. K. nie udzieliła odpowiedzi na to wezwanie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: wyjaśnienia obwinionej (k. 14), notatki urzędowe (k. 1-3, k. 18), wezwania (k. 5, k. 7, k. 11), informację (k. 6), zwrotne potwierdzenia odbioru (k. 8 i 12), oświadczenie (k. 9), dokumentację zdjęciową na CD (k. 58 - 59).

A. K. w chwili czynu miała 36 lat. Prowadzi własną działalność gospodarczą, z której w chwili obecnej nie osiąga dochodu (wyjaśnienia obwinionej na piśmie k. 14, dane osobowo-poznawcze zawarte we wniosku o ukaranie k. 23, informacja z CEiIoDGRP k. 17, notatka urzędowa k. 19).

W toku czynności wyjaśniających obwiniona złożyła wyjaśnienia na piśmie (k. 14). Wskazała ona, że samochód R. (...) był samochodem służbowym przypisanym do niej, aczkolwiek zdarzały się sytuacje, w których korzystali z niego również inni członkowie zespołu, w którym pracowała. Nie była w stanie na moment wysłania wyjaśnień udowodnić, kto prowadził samochód chwili wskazanej w wezwaniu Straży Miejskiej. W dalszej części wyjaśnień opisała ona swoją sytuację życiową, w tym także majątkową.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, wyrokiem nakazowym z dnia 29 grudnia 2014 roku (sygn. akt XI W 9637/14) skazał obwinioną za zarzucany czyn i wymierzył jej karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych oraz zwolnił w całości od kosztów sądowych (k. 26).

Sprzeciw od tego wyroku, w ustawowym terminie złożyła A. K., wnosząc o umorzenie postępowania, alternatywnie o uniewinnienie (k. 33-36).

Sąd zważył co następuje:

Sąd w całości dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej na piśmie złożonym w trakcie czynności wyjaśniających (k. 14). W ocenie Sądu nie było w sprawie innych dowodów, które mogłyby je podważyć. Wyjaśnienia te należało uznać także za logiczne. Obwiniona wskazała w nich sposób korzystania ze służbowego samochodu w ramach firmy zaznaczając, że samochód był do niej przypisany, ale korzystały też z niego inne osoby.

Sąd uznał również za wiarygodne dowody w postaci dokumentów: notatek urzędowych (k. 1-3, k. 18, k. 19), wezwań (k. 5, k. 7, k. 11), informacji (k. 6), zwrotnych potwierdzeń odbioru (k. 8, k. 12), oświadczenia (k. 9), informacji z CEiIoDGRP (k. 17) oraz dokumentacji zdjęciowej na CD (k. 58 - 59). W ocenie Sądu brak było podstaw do podważania wiarygodności tych dowodów, a strony nie podważały ich autentyczności oraz informacji w nich zawartych.

Sąd po dokonaniu analizy materiału dowodowego, uznał że A. K. nie można przypisać winy co do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia. W tym miejscu podkreślić należy, że w chwili wykroczenia polegającego na przekroczeniu dozwolonej prędkości, była ona użytkownikiem pojazdu, a wezwanie do niej kierowane o wskazanie osoby, której powierzyła pojazd do kierowania było skuteczne. Art. 96 § 3 kw stanowi, iż karze grzywny podlega, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Z kolei zgodnie z art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, Straż Miejska jest uprawniona do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Natomiast zgodnie z art.

78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobą, czemu nie mógł zapobiec. Osoba wezwana do wskazania komu powierzyła pojazd musi mieć przy tym realną możliwość wywiązania się z ciążącego na nim obowiązku. Jednym z aspektów tej możliwości jest zwrócenie się przez uprawniony organ z takim żądaniem w czasie, który daje osobie wezwanej rzeczywistą możliwość wywiązania się z obowiązku. W ocenie Sądu, oczywiście biorąc pod uwagę okoliczności konkretnej sprawy, może wystąpić taka sytuacja, że osoba wezwana nie będzie ponosiła winy nawet nieumyślnej za niewskazanie komu powierzyła pojazd do kierowania, gdy organ uprawniony wystąpi z żądaniem po upływie zbyt długiego czasu od chwili zaistnienia pierwotnego wykroczenia, które było podstawą wystąpienia z takim wezwaniem. Nie można bowiem żądać po dłuższym czasie, aby osoba wezwana mogła pamiętać lub miała obowiązek pamiętać, kto w tym konkretnym dniu był kierującym pojazdem, którego jest posiadaczem bądź właścicielem. Ewentualność taka może w ocenie Sądu zaistnieć, gdy z samochodu korzysta wiele osób, a nie jedynie sam obwiniony. Mając na względzie zasady doświadczenia życiowego, zakładając, że z pojazdu korzysta kilka osób w sposób niedokumentowany lub niekontrolowany szczegółowo inaczej, realnym terminem, aby przeciętna osoba mogła rzeczywiście wiedzieć bądź ustalić, kto kierował pojazdem, a co za tym idzie, można było przypisać jej winę za niewskazanie osoby, której powierzono pojazd, jest w ocenie Sądu termin około 2 miesięcy od zaistnienia pierwotnego wykroczenia, będącego podstawą wezwania. Po upływie tego terminu, oczywiście w okolicznościach konkretnej sprawy, usprawiedliwionym ze względu na charakterystykę ludzkiej pamięci jest brak możliwości rzeczywistego ustalenia osoby prowadzącej w tym czasie pojazd, w szczególności w sytuacji, gdy zobowiązany do udzielenia odpowiedzi nie miał żadnej świadomości pierwotnego wykroczenia. W takich więc okolicznościach, aby osobie zobowiązanej można było przypisać winę za wykroczenie z art. 96 § 3 kw, powinna być ona wezwana w terminie pozwalającym na realną i praktyczną możliwość wywiązania się z obowiązku wskazania komu powierzył się pojazd do kierowania. Zdaniem Sądu terminem takim jest termin około 2 miesięcy od daty zdarzenia, w związku z którym wezwano osobę zobowiązaną do wskazania komu powierzyła pojazd.

Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, iż w sprawie z samochodu jako pojazdu służbowego korzystało wiele osób. Wystąpienie więc do obwinionej z żądaniem wskazania komu powierzyła pojazd do kierowania po upływie niemal 5 miesięcy od pierwotnej daty wykroczenia będącego podstawą tego wezwania, spowodowało to, że obwinionej nie sposób było przypisać winę za zarzucane jej wykroczenie. Okoliczności niniejszej sprawy wskazują bowiem, że nie miała ona rzeczywistej możliwości wywiązać się z nałożonego na nią obowiązku. Stąd nie można było pociągać jej do odpowiedzialności o charakterze represyjnym, albowiem wykroczeniem jest tylko czyn zawiniony przez sprawcę. Mając to na względzie Sąd uniewinnił obwinioną od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Sąd kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa, bowiem zgodnie z art. 118 § 2 kpw, w razie uniewinnienia obwinionej w sprawie, w której wniosek złożył oskarżyciel publiczny, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.